

Май — месяц для мяне асаблівы. Адзін з самых любімых — дакладна. Шчасце — у рэжыме рэальнага часу назіраць, як усё ажывае, абуджаецца пасля зімы, бо менавіта ў маі гэта асабліва заўважаецца. Вось ты нясеш да помніка ахапак цюльпанаў, а заўтра ўжо не можаш надыхацца водарам першых ландышаў і бэзу... Усё ўнутры пераварочваецца, калі чуеш першыя спевы птушак, на якія дагэтуль не звяртала ўвагі. А якое задавальненне прайсціся каля дрэў, што выпускаюць на свет свае першыя лісты! Асабліва каля каштанаў, абсыпаных бялюткімі і светла-ружовымі кветкамі-аблачынкамі.

А яшчэ май для мяне адметны і таму, што ў гэтым цудоўным месяцы мама падарыла мне жыццё. А праз амаль 30 гадоў — таксама ў маі — я дала яго ўжо свайму дзіцяці, сыну. Ён павінен быў з'явіцца ў красавіку. Аднак нават самая сучасная медыцына ў некаторых момантах памыляецца. Я, шчыра кажучы, не хацела, каб Арцёмій папоўніў спіс «майскіх» нашай сям'і. У некаторай ступені нават было шкада мужа: самыя блізкія яго людзі — маці, брат, дзядуля і жонка — маюць дзень нараджэння ў маі. А тут яшчэ і сыну штогод трэба будзе рыхтаваць у маі падарунак!

Праўда, тым прыгожым цёплым майскім днём, калі нас выпісвалі з радзіліні, ён пра тое не думаў. Гэта было сапраўднае свята для нашай сям'і, якое яшчэ і супала з найвялікшым — Днём Перамогі. За гэты дзень я таксама люблю май.

Апошнія некалькі гадоў 9 Мая, дзе б мы ні былі, едзем да свекрыві, каб павіншаваць дзеда Сашу. Ён, Аляксандр Фёдаравіч Гагалушка, — ветэран Вялікай Айчыннай. Дачакаўся, дзякуй Богу, дзядуля і гэтага мая. Неяк больш сентыментальна, чым раней, адрэагаваў на віншаванні дзяцей і ўнукаў. Ледзь стрымаўся, калі адзін з праўнукаў (мой Арцёмій) падзіцячы павіншаваў яго з Днём Перамогі і паклаў на калені чырвоныя цюльпаны. Днямі, таксама ў маі, Аляксандру Фёдаравічу споўнілася 95 гадоў. Ужо не такі бравы, як раней, але памяць дагэтуль не падводзіць — усім, хто да яго прыходзіць, расказвае пра вайну, пра Кітай, дзе праходзіў службу.

У гэты ж дзень, калі прадзед святкаваў юбілей, Арцём віншаваў і свайго дзеда — Іванавіча, як ён яго называе. Майму бацьку споўнілася 65 гадоў. Застолля і вялікай колькасці гасцей, як на такія даты здараецца заўсёды, сёлета не было — апошнім часам здароўе юбіляра крыху пагоршылася. Аднак Цёмік паставіў любімай дзеду задачу папраўляцца — на лета ў гэтых двух найлепшых сяброў шмат планаў.

Люблю май яшчэ і таму, што ніколі не дае сумаваць. Дні нараджэння ў гэтым месяцы яшчэ і ў трох маіх блізкіх сябровак. Успамінаецца, як у дзяцінстве мама не паспявала набываць падарункі, каб я хадзіла па гасцях не з пустымі рукамі. Дагэтуль у майскія дні імкнёмся сустрэцца з імяніннікамі. Толькі падарункі для іх ужо набываю сама.

А яшчэ месяц адметны тым, што 18 мая 1942 года (акурат у гэты дзень праз некалькі дзесяцігоддзяў нарадзілася на свет і я) маімі калегамі-папярэднікамі быў здзейснены подзвіг, аналагаў якому няма ў свеце. У гэты майскі дзень у акупаваным Мінску, пад самым носам у ворага, выйшаў першы падпольны выпуск газеты «Звезда». І толькі ўжо з-за аднаго гэтага факта можна ганарыцца, што працуеш у выданні, куды пасля дэкрэтнага водпуску я вярнулася таксама ў маі.

Вераніка КАНЮТА.

Рэгіна ПЫШНИК:

«Мы ўмеем працаваць і жыць у камандзе»

Спартыўная сям'я б'е рэкорды

Спартсмены, трэнеры часта кажуць, што спорт — гэта іх жыццё, бо інакш немагчыма. На словах, безумоўна, гучыць вельмі прыгожа. А яшчэ прыгажэй выглядае ў рэальнасці. Як у выпадку сям'і Пышнік. Рэгіна Ігнацьеўна — майстар спорту міжнароднага класа, заслужаны трэнер Беларусі, суддзя вышэйшай нацыянальнай катэгорыі, член выканкама Беларускай федэрацыі баскетбола і Саюза ветэранаў, стаяла каля вытокаў вядомага баскетбольнага клуба «Цмокі-Мінск». Юрый Антонавіч Пышнік — заслужаны трэнер Беларусі, самы вядомы ў краіне дзіцячы футбольны настаўнік, які адкрыў шлях у футбол не адной сотні таленавітых спартсменаў. Кожны з гэтай пары ў сваім відзе спорту дасягнуў многага. А іх самае галоўнае дасягненне — 60 гадоў сямейнага жыцця — уражвае не менш, чым спартыўныя поспехі. У чым сакрэт такога доўгага кахання і чаму сямейнае жыццё — гэта вялікая праца, Рэгіна Ігнацьеўна расказала «Сямейнай газеце».

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)

Нататкі наваспечаных вяскоўцаў

«НЕ ПРАДАЕЦЦА ХАТА БАЦЬКОЎ...»

На майскія выхадныя ездзіла праведаць бацькоў. Па традыцыі пайшлі з мужам і сынам да хаты, дзе прайшло маё дзяцінства. Але на гэты раз знайшлі там чыстае поле. Ні квітнеючых сліў, ні шыкоўнага малінніку, з якога ў сезон збіралі духмяныя ягады на варэнне, ні хлещука, ні пуні, ні дома. Толькі дзе-нідзе пра яго нагадваюць кавалачкі шыферу ды пара цаглін.

Маім бацькам гадоў дзесяць таму выдзелілі новае службовае жыллё. Стары дом не было магчыма сці даглядаць, таму з часам ён пачаў развальвацца. У выніку сельвыканкам прыняў рашэнне зраўнаваць яго з зямлёй. У той вечар мы доўга хадзілі па полі, спрабавалі вызначыць, дзе месцілася клумба з шыкоўнымі белымі півонямі, а дзе — амаль трохметровы куст іргі, які мы з сястрой ахоўвалі ад шпакоў. Нібыта хтосьці ўзяў і адным махам сцёр маё мінулае... Падобнае адчувала, калі восенню павезла сваіх хлопчыкаў у суседнюю вёску Каланіцы, каб паказаць школу, у якую хадзіла пешшу за тры кіламетры з 1 да 9 класа. Ад будынка засталіся толькі фундамент ды фрагменты сцен з чырвонай цэглай. Цяпер тут стала верхаводзіць сама прырода: бабры займаюцца цясларствам, бярозкі перашэптваюцца там, дзе раней сядзелі за партамі, — мо вядуць пазакласнае чытанне... «Можна разбурыць будынак, — супакойваю я сябе, — але ёсць тое, што немагчыма разбурыць. Успа-

міны назаўсёды застануцца ў сэрцы. І ім не страшны ніякі бульдозер».

(Заканчэнне на 8-й стар. «СГ».)